

γιουλάρι τό, Βιθυν. Ἴων. (Βουρλ. Μαινεμ. Σμύρν.) Κρήτ. (Κίσ. κ.ά.) Κύθν. (Δρυοπ. κ.ά.)—Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Βλαστ. 458. Δημητρ. γιουλάρ' Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ. Καβακλ.) Θράκ. (Μαρών. Σαρεκκλ. κ.ά.) Ἰμβρ. Σάμ. γκιουλάρι Καρ. (Ἀλικαρνασσ.)—Ν. Ἔστ. 17 (1935), 478 γιουλάρ' Σάμ. γιλάρι Καππ. (Ούλαγ.) Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.) Πόντ. (Κοτύωρ.) γιλάρ' Θράκ. (Ἀμόρ.) γιλάρι Κρήτ. ἱλάριν Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) ἱλάρ' Πόντ. (Κοτύωρ.) οὐιλάριν Πόντ. (Νικόπ.) ἱλάρ' Καππ. (Ἀραβάν. Σινασσ.) Λυκαον. (Σίλ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ.) ἱλάρ' Καππ. (Μισθ. Φλογ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yulur* = σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου σύρουν τὸ ὑποζύγιον.

Τὸ σχοινίον τὸ ὁποῖον προσδεσνόμενον εἰς τὴν κεφαλὴν τῶν ὑποζυγίων χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ ὀδηγοῦνται ταῦτα εἰς τὸν προορισμὸν των ἐνθ' ἂν. *Kodó* 'ναι τοῦ γαιδάρου τὸ γιλάρι, σύρ' τονε νὰ πηγαῖν Κρήτ. Βιάσ'κι οὐ Γιαννίτς'ς νὰ σύρνη τ' ἄλουγου 'πέ τοῦ γιουλάρ' Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πιάσαν τ' ἄλογου τὸ ἱλάρ' Πόντ. (Κοτύωρ.) Κράτ' τ' ἄλογον ἄσ' σ' ἱλάριν Πόντ. (Τραπ.) Ἀνακρέμασε κονδούνια 'ς τῆς μούλας τὸ γιουλάρι Λεξ. Δημητρ. Μὴ φωνάζης σὰ γάδαρος, γιατί ξερω νὰ σοῦ βάλω γιουλάρι, νὰ σφαλῇξῃ ὁ στόμας σου Ἴων. (Σμύρν.) Αἰσε τὸ γιουλάρι ἀπὸν τὸ λαιμὸ τοῦ γαιδάρου, νὰ σύρωμε νερό καὶ τοῦ τὸ ξαναδένομε πάλι Κρήτ. (Κίσ.) || Ἄσμ.

Δώσε μου δανεικὰ λεφτά, νὰ πάρω ἓνα γιλάρι, νὰ πᾶ' σὲ δέσω κάτω 'κειέ, νὰ μὴ μοῦ ροζονάρης (ροζονάρης = συζητήτης, κουβεντιάξης) Κρήτ. || Ποίημ.

Τσοῦρμιο Καρακατσάνηδες κατέβηκαν
μὲ τὰ βαρβᾶτα τους μουλάρια,
μὲ τὰ πολύχρωμα βαριά σκεπάσματα
καὶ τὰ φανταχτερὰ γκιουλάρια

Ν. Ἔστ. 17 (1935), 478.

γιουλάρφι τό, Λεξ. Περίδ. Βυζ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ. 458 γιουλάρφ' Μακεδ. (Δοξᾶτ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Κύζ.) Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.) γιλάρφ' Πόντ. (Ἀντρεάντ.) ἱλάρφι Ἴων. (Βουρλ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yulaf* = βρόμη.

Τὸ φυτὸν Βρόμη ἢ ἡμερος (*Avena sativa*) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀγρωστιδῶν (*Gramineae*) ἐνθ' ἂν. Συνών. ἀγριογέννημα 1, βρόμη 1α, βρόμι, σιφωνάρι, ταγύ. β) Τὸ ἄχυρον Προπ. (Κύζ.)

γιουλένιος ἐπίθ. ἐνιαχ. γιουλένιους Στερελλ. (Βαρετάδ. Καντήλ. Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.) ἀγιουλένιους Στερελλ. (Βαρετάδ. Λουτρ. Πατιόπουλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γιούλι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ένιος.

Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ μενεζέ.

γιούλης ὁ, νιούλ-λης Κύπρ. νίγιούλης Πελοπ. (Ἀρκαδ. Ἡλ. Μανιάκ. Μεσσην. Τριφυλ. κ.ά.) Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) νίγιούλας Ἡπ. γιούλης Ἡπ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Βαλτέτσ. Βερεστ. Βερζ. Βούρβουρ. Γαργαλ. Γορτυν. Ἡλ. Καλάβρυτ. Κλειτορ. Λάστ. Μανιάκ. Σουδεν. κ.ά.)—Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 16 κ.ά. γιούλ'ς Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ. Ἴτ. Παρνασσ. Ὑπάτ. Φθιώτ. Φωκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γιός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ούλης.

Ὁ υἱός, θωπευτ., ἐνθ' ἂν. Ἔλα δῶ, γιούλη μου! Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Ἐγώ, γιούλη μου, θά σ' τὸ φυλάξω τὸ παιδί αὐτό. Τί κάθ'ς, γιούλ' μ'; Στερελλ. (Ἀρτοτ.) Μπά, μαννίτσα,

κλαίει ὁ γιούλης σ' Πελοπ. (Κλειτορ.) Ἄιντε, γιούλη μου, τώρα μεγάλωσες πιά αὐτόθ. Κι ἄλλο δὲν ἄκουα παρὰ τὴν ἀναπνοῦλα τοῦ γιούλη μου, ποὺ κοιμόταν 'ς τὴν ἀγκαλιά μου Α. Τραυλάντ., εἰς Ν. Ἔστ. 21 (1936), 105. || Ἄσμ.

Πές μου σὰν τ' ἔχεις, γιούλη μου, σὰν τ' εἶν' ἡ ἀρρωστιά σου,

νὰ πᾶ' 'ς τὴ Σμύρνη γιὰ γιαιτρό, 'ς τὴν Πόλη γιὰ σπετσέρη Πελοπ. (Βερζ.)

—Δὲ σὲ φοβᾶμαι, δράκο μου, 'ς τὸ νοῦ μου δὲ σὲ βαίνω!

—Τὰ τίνος γιούλης εἶσαι σύ, ποὺ λές αὐτὰ τὰ λόγια; Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐβγα, μαννούλα τοῦ γαβροῦ καὶ πεθερὰ τῆς νέφης, νὰ ἰδῇς καὶ τὸν νίγιούλη σου πέρδικα ποὺ σοῦ φέρνει! Πελοπ. (Ἀρκαδ.)

Ἐπκιάσαν τὸν νιούλ-λημ-μου τζ' ἔμειν' ἀρρανεμένη τζ' ὁ κόσμος κλαίει, οὐρανέ, τζ' ἡ γῆ σκοτεινιασμένη Κύπρ.

Ἀγίε μου Γιάννη Προδόρμε καὶ βαπτιστὴ τοῦ γιού μου, μὴν εἶδες τὸν νίγιούλη μου καὶ σὲ τὸ δάσκαλό σου; Πελοπ. (Μανιάκ.). Συνών. εἰς λ. γιούτσιο.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιούλης καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. Ἡπ. (Ἀρτ. Ἰωάνν. Καλέντζ. Φιλιππ.) Κρήτ. (Χαν.) Μακεδ. (Θεσσαλον. Σέρρ.) Πελοπ. (Αἶγ. Κυπαρισσ. Λεχαίν. Μεγαλόπ. Πάτρ.) Στερελλ. (Ἀγρίν. Λαύρ.) Χίος καὶ ὡς παρωνύμ. Ἀθῆν., ὡς τοπων. δὲ ὑπὸ τὸν τύπ. Ὁ Γιούληδες Πελοπ. (Μάν.)

γιούλι τό, σύνθηθ. γιούλ' βόρ. ἰδιώμ. ἀγιούλι Ἡπ. Λευκ. (Φτερν.)—Α. Βαλαωρ. 2, 46 ἀγιούλ' Θράκ. (Αἶν.) Λευκ. (Ἀθάν.) Στερελλ. (Ἀρτοτ.) γιούλιο Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ. κ.ά.) Κεφαλλ. ἀγιούλιο Κεφαλλ. γκιούλιν Κύπρ. γκιούλι Κύπρ. γιούλ' Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἴον καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ούλι. Ὁ τύπ. γιούλι ἐκ τοῦ ἴον με ἀνάπτυξιν γ' ἐκ συνιζήσεως τοῦ ἀρχικοῦ ι.

Τὰ φυτά: 1) Ἴον τὸ εὖοσμον (*Viola odorata*) τῆς οἰκογ. τῶν Ἰωδῶν (*Violaceae*) σύνθηθ.: Ποίημ.

Ξύπνησε, ξύπνα, ἀγάπη μου,
γλυκοχαράζει ἡ αὐγούλα,
τὰ γιούλια χύνουν εὖοσμη
μαγευτικὴ προή!

Δ. Μαργαρ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 229. Συνών. ἀγκίτσι, βιόλα 2, βιολέτα 2, γιουλιά, ἴτσι, μανουράκι, μενεζέ. 2) Ἴον τὸ τρίχρουν (*Viola tricolora*) τῆς οἰκογ. τῶν Ἰωδῶν (*Violaceae*). 3) Πελαργόνιον τὸ εὖοσμότερον (*Pelargonium odoratissimum*) τῆς οἰκογ. τῶν Γερανιδῶν (*Geraniaceae* ἢ *Gruinales*) Κύπρ. Πελοπ. (Ἐρμιόν.) Συνών. ἀρμπάρόριζα 2, διὰ τὸ ὅπ. βλ. ἀρμπάρόριζα. 4) Ὑάκινθος ὁ ἀνατολικός (*Hya-cinthus orientalis*) τῆς οἰκογ. τῶν Λειριδῶν (*Liliaceae*) Π. Γενναδ., Φυτολογ. Λεξ., 972. Συνών. ζουμπούλι. 5) Κυκλάμινον τὸ νεαπολιτανικόν (*Cyclamen neapolitanum*) τῆς οἰκογ. τῶν Ἡρανθιδῶν (*Primulaceae*) Στερελλ. (Σπάρτ.) Συνών. βιολετούλα, βουκάμενος, κυκλάμινον 1, πετρομάνουρο, σκυλλάκι, τριμέρο. 6) Ὑπὸ τὴν κοινὴν ὀνομασίαν ἀγριο γιούλι τὰ φυτά: α) Κάτοπτρον τὸ κοινόν (*Specularia speculum*) τῆς οἰκογ. τῶν Κωδωνοκινθῶν (*Campanulaceae*) Ζάκ. Θεσσ. (Κα-στράκ.) Κεφαλλ. — Π. Γεννάδ., 484 Δ. Δημάδ., Ζιζάν. Θεσσ. ἀγρ., 18, β) Χιτὼν ὁ λεπυρώδης (*Tunica glumacea*)

